

РЕШЕНИЕ

№ 25396

гр. София, 25.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.06.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Владимир Николов

ЧЛЕНОВЕ: Елена Попова
Мария Стоева

при участието на секретаря Ива Лещарова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4863** по описа за **2025** година докладвано от съдия Елена Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано по касационна жалба №109831/27.03.2025г., подадена от началник сектор при ОПП-СДВР, чрез процесуален представител, срещу Решение № 1078/20.03.2025г. на СРС, 12-ти състав, постановено по анд №20251110201749/2025г. по описа на СРС, с което е отменено наказателно постановление N 24-4332-010950 от 22.05.2024г., издадено от началник сектор при СДВР, отдел "Пътна полиция", с което на П. В. С. ЕГН [ЕГН] е наложено административно наказание на основание чл. 183, ал. 3, т. 6 от ЗДвП - "глоба" в размер на 30 лева за нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП.

С жалбата се твърди, че решението на съда е неправилно, постановено в противоречие с материалния закон и съдопроизводствените правила. Твърди се, че съдът не е предприел никакви действия за разкриване на обективната истина, като е приел, че в съдебното производство ангажимент за доказване на нарушението е единствено на административнонаказващия орган, което в противоречие с чл.189 ал.1 ЗДвП, където доказателствената тежест е обърната. Счита, че липсва изясняване на фактическата обстановка. Моли съда да отмени решението на СРС. Претендира юрисконсултско възнаграждение, като при условията на евентуалност прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Представя писмени бележки.

Ответникът по касационната жалба – П. Л. С. редовно призован за съдебно заседание, не се явява

и не изпраща представител.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба, като счита, че решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Административен съд София - град, XVII-ти касационен състав, след като съобрази доводите и становищата на страните и обсъди наведените касационни основания, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

При извършената служебна проверка за редовност и допустимост на касационната жалба, с които е сезиран, съдът намира, че касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, от надлежна страна, съгласно чл. 210, ал. 1 от АПК, приложим по силата на чл. 63в, от ЗАНН. С оглед на изложеното съдът счита, че подадената жалба е процесуално допустима за разглеждане в настоящото производство.

Съгласно чл. 63в от ЗАНН решението на районния съд подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в Наказателно процесуалния кодекс и по реда на глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс. Разпоредбата на чл. 218 от АПК свежда предмета на касационната проверка до посочените в жалбата пороци на решението, но същевременно задължава касационната инстанция да следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Разгледана по същество, касационната жалба е основателна.

За да постанови решението си, районния съд е събрал като доказателства по делото писмените доказателства, представени с административно-наказателната преписка, както и събраните в хода на съдебното следствие.

Въззивният съд е установил относимите факти и въз основа на тях е приел, че на 05.05.2024г., около 13.45 часа по [улица]с посока на движението от [улица]към [улица]жалбоподателят управлявал лек автомобил „Р. 216“ с рег. [рег.номер на МПС] . След № 327 [улица]автомобилът бил спрян за проверка от АП на ОПП СДВР. От проверката на документите на водачите се установило, че водач на лек автомобил „Р. 216“ с рег. [рег.номер на МПС] е П. В. С. ЕГН [ЕГН]. Служителите на полицията обяснили на водача С., че са констатирали извършено от него нарушение на ЗДвП и в резултат от констатацията си, М. Д. – мл.автоконтрольор в ОПП СДВР, съставил акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 1110097/05.05.2024г. срещу П. С. за нарушение по чл. 6, т. 1 от ЗДвП. Жалбоподателят подписал АУАН без възражения и получил препис от него. Възражения не постъпили в законоустановения срок. Въз основа на така съставения АУАН, на 22.05.2024г. началник сектор при СДВР, отдел “ПП” издал Наказателно постановление N 24-4332-010950 от 22.05.2024г., с което на жалбоподателя е наложено административно наказание на основание чл. 183, ал. 3, т. 6 от ЗДвП- "глоба" в размер на 30 лева за нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП.

В хода на съдебното производство съдът е допуснал като свидетел М. Д. и е призовал същия на служебния адрес. В отговор, по делото е получено писмо № 433200-19430/17.02.2025г. от СДВР отдел „Пътна полиция“ за невръчана призовка на свидетеля Д., тъй като същият от 06.01.2025г. до 13.06.2025г. със заповед №8121к-15303/17.12.2024г. е изпратен на курс за младши изпълнителски длъжности „Пожарник/спасител“ в Център за специализация и професионална подготовка по пожарна безопасност и защита на населението –гр. В. при Академия на МВР. /л.20 от делото/. В проведеното съдебно заседание на 11.03.2025г. съдът е заличил М. Д. като свидетел с мотивите, че е „редовно уведомен, не се явява, като не сочи уважителни причини за това и с оглед тежестта

на доказване“.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Административен съд София– град XVII-ти касационен състав намира, че обжалваното решение е постановено в нарушение на съдопроизводствените правила.

С Решение № 1078/20.03.2025г. на СРС, 12-ти състав, постановено по анд №20251110201749/2025г. по описа на СРС, с което е отменено наказателно постановление N 24-4332-010950 от 22.05.2024г., издадено от началник сектор при СДВР, отдел “Пътна полиция“, с което на П. В. С. ЕГН [ЕГН] е наложено административно наказание на основание чл. 183, ал. 3, т. 6 от ЗДвП - "глоба" в размер на 30 лева за нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП.

Съдът е приел, че описанието на нарушението по чл. 6, т. 1 от ЗДвП и обстоятелствата при извършването му са достатъчно конкретизирани, както в съставения акт, така и издаденото въз основа на него наказателно постановление, като са посочени всички съставомерни факти, поради което и съдът приема, че АУАН и НП отговарят на условията на чл. 42, т. 4 ЗАНН и на чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН. АУАН и НП са издадени от компетентни органи, съдържат всички изискуеми от ЗАНН реквизити - описано са нарушенията и обстоятелствата, при които те са извършени, посочени са нарушените законови разпоредба и нормите, въз основа, на които са определени санкциите.

Въззивният съд е приел, че в случая не са налице формални предпоставки за отмяна на обжалваното НП, тъй като при реализиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до порочност на административнонаказателното производство. Съдът не е констатирал нарушения на сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН, относно съставянето на АУАН и издаването на НП.

За да отмени наложената глоба съдът е приел, че независимо от изложеното, описаната в АУАН и НП фактическа обстановка, досежно извършените от П. С. действия, с които е осъществил нарушение по чл. 6, т. 1 от ЗДвП, не е установена в хода на съдебното следствие. Въззивният съд е приел, че АНО не е ангажирал никакви доказателства и с оглед обстоятелството, че АУАН няма абсолютна, презумптивна или предварителна доказателствена стойност, то и изложеното в него и в НП е останало неподкрепено с доказателства твърдение на наказващия и на контролния орган, поради което НП следва да бъде отменено.

Така постановеното решение е валидно и допустимо, но неправилно.

Правилни са изводите на СРС, че и двата акта отговарят на изискванията на чл. 42, т. 4 и 5 и чл. 57, ал. 1, т. 5 и 6 от ЗАНН, както и че липсват нарушения на сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН, относно съставянето на АУАН и издаването на НП.

Неправилен е извода на съда, че АНО не е ангажирал никакви доказателства и с оглед обстоятелството, че АУАН няма абсолютна, презумптивна или предварителна доказателствена стойност, то и изложеното в него и в НП е останало неподкрепено с доказателства твърдение на наказващия и на контролния орган, поради което НП следва да бъде отменено.

В случая правилно въззивният съд е допуснал като свидетел М. Д. и е призовал същия на служебния адрес. След получаване на писмото № 433200-19430/17.02.2025г. от СДВР отдел „Пътна полиция“, видно от което е посочена уважителна причина за неявяването на свидетеля в съдебно заседание, а именно – св. Д. е бил изпратен на курс в [населено място] в периода от 06.01.2025г. до 13.06.2025г., въззивният съд е следвало да изпрати призовка на посочения адрес,

респ. да отложи съдебното заседание за дата след края на курса или най-малкото да укаже на страната да осигури свидетеля за следващо съдебно заседание. Със заличаването на свидетеля в първото /и последно/ проведено заседание, без да се даде възможност на страната по делото да ангажира доказателства чрез разпита на св. Д., въззивният съд е нарушил правото на защита на началник сектор при ОПП-СДВР, като не е съобразил принципа за служебното начало в процеса.

Отделно от това, видно от диспозитива и мотивите на оспорваното решение, съдът е отменил глобата на П. В. С. ЕГН [ЕГН], докато жалбата срещу НП и страна в процеса пред СРС е П. Л. С. ЕГН [ЕГН].

Предвид гореизложеното Решение № 1078/20.03.2025г. на СРС, 12-ти състав, постановено по анд №20251110201749/2025г. по описа на СРС се явява постановено при съществени нарушения на съдопроизводствените правила и е необосновано – касационни основания по чл.209, т.3 от АПК, с оглед на което следва да бъде отменено и делото да се върне за ново разглеждане от друг състав на СРС. При новото разглеждане, съдът следва да установи призове М. Д. като свидетел, да установи правнорелевантните факти и да извърши цялостна проверка за законосъобразност на оспорения пред него акт по критериите на чл.146 от АПК.

По разниските произнасянето следва да е при новото разглеждане от СРС.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал.2, предл. второ и чл.222, ал. 2 от АПК вр. чл.63 ал.1 ЗАНН, Административен съд София – град, XVII касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 1078/20.03.2025г. на СРС, 12-ти състав, постановено по анд №20251110201749/2025г. по описа на СРС.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: